

straffesystemer, hvor straffetidens længde som regel ikke kan afpasses efter individuelle hensyn, og hvor det ikke er muligt på anden måde end gennem benådning at tage hensyn til senere opståede forhold, der kan motivere en afbrydelse af afsoningen.

Det vil være i strid med det til grund for bestemmelsen liggende princip administrativt at benåde personer, som er idømt foranstaltninger med angivelse af maksimumstid eller på ubestemt tid.

Til § 93.

Bestemmelsen træder i stedet for straffelovens § 89. Hvor der under fuldbyrdelsen af en foranstaltning kommer nye lovovertrædelser til pådømmelse, er retten — hvad enten de er begået før eller efter den første dom — alene bundet af lovens almindelige regler om fastsættelse af foranstaltninger.

Andet afsnit.

Kapitel 24.

Til § 94.

Reglen er beslægtet med bestemmelsen i den danske retsplejelovs § 937, stk. 1, hvortil der ikke findes nogen svarende regel i lov nr. 271 af 14. juni 1951 om rettens pleje i Grønland.

Reglen var foreslået af straffelovskommissionen; justitsministeriet fandt det imidlertid ikke fornødent at optage en sådan bestemmelse i forslaget. Grunden til, at reglen, som er indsat efter udkastets behandling i landsrådet, ikke desto mindre er optaget i det endelige forslag, er dels, at den grønlandske retsplejelov ikke indeholder nogen sådan bestemmelse, dels at det er af pædagogisk betydning overfor de retsansvarende myndigheder at understrege den mulighed, der består for at nøjes med at give advarsel, hvor man ikke helt vil undlade at anvende nogen foranstaltning, jfr. bemærkningerne til § 86.

Når det foreslås, at advarslen skal gives i form af en dom, hvorved reglen adskiller sig fra dansk ret, skyldes det ønsket om at sikre den pågældende adgang til at få skyldspørgsmålet prøvet i en højere instans. Der har i hidtidig grønlandsk praksis vist sig en betænkelig tendens til, når skyldspørgsmålet fandtes tvivlsomt, at afgøre sagen ved en advarsel. Denne tendens vil bedst kunne hæmmes gennem ankeadgangen. Man finder det heller ikke betænkeligt ud fra praktiske

synspunkter at kræve advarslen tildelt i form af en dom. Er sagen først indbragt for retten, spiller det ingen væsentlig rolle, under hvilken form advarslen tildeles. Anklagemyndigheden har iøvrigt i medfør af den grønlandske retsplejelov adgang til at undlade at rejse tiltale.

Kapitel 25.

Til § 95.

Bestemmelsen kan sammenholdes med straffelovens §§ 50 og 51. Bøder er ikke alene tænkt anvendt i bagatelsager, men også i alvorligere sager, hvor specialpræventive foranstaltninger ikke er påkrævet, men hvor generalpræventive hensyn begrunder, at der skrides ind overfor gerningsmanden. Som ovenfor nævnt, er det forslagets tanke, at bøder i vid udstrækning skal kunne idømmes i tilfælde, hvor man efter dansk ret ville have anvendt korte frihedsstraffe. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at bøder efter hidtidig grønlandsk praksis har været idømt i sager vedrørende forsøg på manddrab og fuldbyrdet voldtægt.

Til § 96.

Der henvises til lov nr. 271 af 14. juni 1951 om rettens pleje i Grønland kapitel 7 § 9, som omhandler fuldbyrdelse af domme.

I hidtidig grønlandsk ret har man i vidt omfang benyttet tvangsarbejde i tilfælde, hvor bøder ikke blev erlagt. Man har foreslået denne linie fortsat, dog således at anvendelse af tvangsarbejde, hvor en bøde ikke kan inddrives, ikke er obligatorisk. Tvangsarbejde bør normalt ikke anvendes som subsidiær foranstaltning ved idømmelse af bøder, når den manglende betaling ikke kan bebrejdes domfældte. Det er dog muligt at iværksætte tvangsarbejde, selvom domfældte må antages at have vilje til at betale bøden, når hensynet til retshåndhævelsens effektivitet gør det nødvendigt.

Kapitel 26.

Tilsynsbestemmelser findes spredt i den danske straffelov, jfr. f. eks. §§ 30, 38, stk. 3, 42, stk. 3, 56, stk. 1, og 70—71.

I hidtidig grønlandsk ret er beskikkelse af tilsyn forekommet nu og da. I nogle tilfælde har det været overladt en særlig tilsynsførende at holde opsyn med den dom-